

Bréfa- og málasafn 1955

Bjarni Benediktsson – Stjórnámál – Dómsmálaráðherra – Menntamálaráðherra – Bréf – Howard Blake – Sheila(?) – Ingeborg Wilberg – Joseph H. Rogatnick – NATO – Keflavíkurflugvöllur

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Stjórnámálamaðurinn
Askja 2-19, Örk 7

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

640 FIFTH AVENUE - ROOM 703
NEW YORK 19, NEW YORK

MURRAY HILL 8-9284

As from:
Alnäs, Djurgården
Stockholm, Sweden
29 March 1955

Dear Bjarni Benediktsson

It was both a pleasure and a privilege to meet you during my recent visit in Iceland. The whole time in your country was an enriching experience. One of my regrets since has been the difficulty of finding out the news of Iceland. One of the things I hope we can work for is a greater exchange of people, as well as of news and experience between Iceland and the other Nordic countries. I must confess that I do not even know whether the strike, which began while I was in Iceland, has been settled, or whether it is still going on! In any case, I have been thinking of you all very often.

The strike merely points up a need which is constant in any case, a need of knowing how to deal with difficult people and how to deal with selfishness and ambition and other traits of human nature which seem to complicate life a great deal. I know you are interested in such things, so I am praying that you may have had success in dealing with some of them in these past days.

Since being with you, I have spent some days in Finland. Their fairly serious strike was settled on Saturday evening, but they have still some difficult problems ahead. One of the people I was privileged to meet there, by the way, was your colleague, Mrs. Saalasti, the Minister of Education. The Foreign Minister, Mr. Virolainen, was most helpful and eager to arrange for the bringing of a Swedish Moral Re-Armament play, called "The Boss", over to Finland. He offered the government's "festvåning" in the old Bobrikoff palace as the place for the premiere showing of the play, to which he will invite the others of the government.

Word has come of plans for a world assembly for Moral Re-Armament to be held in America, on Mackinac Island, Michigan, from 28 May until 5 June of this year. Many statesmen are already planning to come from various parts of the world, and I hope it may be possible for Iceland to be properly represented this time. Perhaps we can come back to this question later.

Enclosed is a reprint from our Congressional Record, with some of the comments made in the Senate and in the House of Representatives on the occasion of the most recent world assembly held there in Washington in January. It does show some signs of a growing understanding in our American Congress of our need to find a great and compelling idea which is powerful enough to win peoples all over the world.

With every good wish, I am

Sincerely yours

Howard Blake

As from: Alnäs, Djurgården
Stockholm, Sverige
5 June 1955

Dear Bjarni Benediktsson

Enclosed is an announcement of
this summer's meeting at Caux in
Switzerland. It would be a great
thing if you could be there at some
time during the assembly.

With all good wishes, I am

Sincerely yours

Howard Blake

Mr. Joseph H. Rogatnick

Announces

The opening of an office at

Korte Vijverberg 5

The Hague . Netherlands

from which to serve American firms
as Special Business Representative in Western Europe

New clients and principals invited

Rates on request

(Please see other side)

SOME
FUNCTIONS
PERFORMED

Business counseling
Commercial investigation
Establishing distributorships
Finding new products
Foreign government liaison
Itineraries for visiting principals
Licensing arrangements
Management representative
Market research
Placement of advertising
Public and press relations
Purchasing
Special negotiations
Supervising sales agencies
etc.

THE LIST OF SERVICES IS ADJUSTABLE FOR EACH PRINCIPAL IN ORDER
TO MEET SPECIFIC REQUIREMENTS.

“Leyfar breytingar hafa orðið
frá völdum : NATO, sem laddinn
var 15. og 16. des. undir forseti
dr. Kristians Guðmundssonar, en
dr. Loba-ályktuninni var þar
á breiðt að efla þyrfti vanna-áform
þátttöku ríkisanna frá því, sem
verit hefti, og samþala þessu eru
betur en áður?”

— Hverja áhrif mundi brottför
vannalitsins frá Gólfandi hafa á
vanna-möguleika þátttöku - fjötanna
í heild?

Mundu ~~þátttöku~~ þar beta
frithorfunar : heiminum ~~sta~~
draga in þessum, ef ~~þátttöku~~
dregit yrt: in vanna möguleikum
þátttöku - ríkjá Atlantíska hafs bandalagsins?

Hefur þarit fram áhersum á því
hverja áhrif hin nýja vopn, svo

sem ddfleuozu, kofa á hvernari
þjóðingun laudris?

En sí endurbodun, sem till.
ráðgjafi, í samræmi við ákvæð-
vannu samningsins?

Þversu mikluu mannafla þarf
til þeirra störfu, sem till.
gjafi ráð þyri, at þó leudinga
taki at sér?

Þvers atlis er sí gasla vanna-
mannvirka, sem till. ráðgjafi?

Í þessum fundi NATO ráðlegginga,
fór fram ílengt atk. í þrið.
á hvorn hátt vori samt við
eðli samv. náls. ríkjanna, í N. A. H.

Samv. er samt ræt f. þrið. á
samv. atildar ríkjanna sí eldri tekum. úr
samv. ríkjum. heldur þessi samv. að hefji
samv. í góðum öðrum eiginum. T. d. í
efri höfnunum. Hringur er þessi samv. á
eðli. þessum að varnarmálum. En fullt samv.
ann þess að atildar ríkjum eðli samv. sí
í milli á samv. þessum eiginum. ~~Þetta~~

Þar átr. að þessi fastu þessum í
ríkjum að námsala samv. öll
þessum. þessum f. þessum. En í þessum rit.
þessum á þessum höfnun, ann. á. þessum.
þessum í góðum höfnun, framv. í

sem ríkisstærni. Þar sem
að þess heimildum þannig er
þessi sem vinnur sannað í
of samlyndi geti ákædd.

CONFIDENTIAL

Impact Problem.

The following rules shall apply to the relations between Icelandic nationals and members of the Defense Force.

1. The Agreed areas shall be fenced and the movement of Icelandic and American nationals to and from the areas shall be subject to complete control.
2. Movement outside the agreed areas by U.S. personnel shall be permitted as follows:
 - (a) Official trips
 - (b) Group excursions and educational trips
 - (c) Individuals possession special passes to be with families or relatives
 - (d) Passes for other individual travel to all areas will be restricted and will not exceed 100 per day to the Reykjavik-Hafnarfjordur area.
3. Movement of Icelandic nationals within the agreed areas shall be permitted on the basis of passes issued by the Defense Force in the following cases:
 - (a) Icelandic nationals employed by the U.S. Forces and by contractors of the U.S.; a restricted number of guests of members of the Defense Force, each of whom will possess a pass specially approved by the Base Commander after consultation with the Icelandic authorities and who will attend strictly supervised functions or gatherings only; and other having official business.
 - (b) Excursion and educational trips of Icelandic nationals who may be invited to teach, lecture, show films, sing or perform similar functions at gatherings sponsored by the Defense Force.
4. The planning of the agreed areas shall be immediately initiated in order to facilitate the application of these rules.

CONFIDENTIAL

MINUTES

Paragraph 3 (a) will be supported by a minute designed to assure that the Base Commander will, so far as is practicable, issue passes chiefly to those persons employed on the Base.

A minute will provide for passes to be issued by the Icelandic Government to "representatives of the Icelandic Government" and those passes will be validated by the IDF

PRESENS ANSVAR - DEN LILLE MANNIS ÆRE.

Stortinget har i disse dager vedtatt viktige endringer i straffelovgivningen om ansvar for rettskrenkelser i trykt skrift. Endringene omfatter i første rekke de særlige ansvarsbestemmelser som gjelder for pressen, og tar sikte på til dels å klargjøre, til dels å skjerpe rettsreglene om pressens strafferettslige og økonomiske ansvar. Under debatten i Odelstinget karakteriserte justisministeren lovverket som "den lille manns lov", formålet med lovendringene var å skape et bedre vern for den alminnelige mann som fikk sin ære tilsmusset eller ødelagt ved at det ble skrevet eller rapportert om ham i avisene.

De vedtatte lovendringer, som har et enstemmig Storting bak seg, er et viktig ledd i utbyggingen av reglene til vern mot rettskrenkelser i trykt skrift. Men spørsmålet er om det ikke er behov for ytterligere tiltak av lovgivningsmessig og annen art for å skape et fullverdig vern om den lille manns ære. De sider av de tre spørsmål jeg særlig har for øye er de som knytter seg til pressens referater av forhandlingene i rettene og i Stortinget. Straffeloven inneholder i § 432 bestemmelser som setter straff for uriktig referat av rettenes og andre offentlige myndigheters forhandlinger, og ved den nå foretatte lovrevisjon er pressens ansvar for brudd på plikten til å gi korrekte og loyale referat skjerpet. Men hverken strl. § 432 eller noen annen bestemmelse i lovgivningen gir noe klart og entydig svar på spørsmålet om pressen er ansvarsfri for korrekt referat av offentlige myndigheters forhandlinger, når det som refereres er injurierende utsagn. Spørsmålet om pressen i en slik

situasjon kan saksøkes med krav om straff, erstatning eller mortifikasjon er av særlig stor betydning i de tilfelle hvor det etter gjeldende rett ikke på vanlig måte kan gjøres injurieansvar gjeldende mot opphavsmannen, det vil si den som opprinnelig har fremsatt den ærerørige beskyldning. Som kjent nyter stortingsrepresentanter godt av det "ytringsprivilegium" at de ikke utenfor Stortingets forsamlinger kan dras til ansvar for deres "der ytrede Meninger." Og etter straffelovens § 249 nr. 3 kommer de bestemmelser som setter straff for ærekrenkelser "ikke til anvendelse på den som har vært pliktig eller nødsaget til å uttale sig eller som har uttalt sig til berettiget varetagelse av eget eller andres tarv, dersom det godtgjøres at han i enhver henseende har vist tilbørlig akt-somhet". Denne bestemmelse kan de opptredende i et rettsmote påberope seg; det vil si at når lovens krav er tilfredsstillet kan en part eller et vitne eller en sakfører ikke straffes for en ærekrenkende uttalelse, som ville ha ledet til straffansvar for en utenforstående person om han hadde fremsatt akkurat den samme beskyldning.

Spørsmålet er om den ansvarsfrihet for vanlig injurieansvar som grunnlov og lov således innrømmer for uttalelser fremsatt i Stortinget og i Retten, gjelder tilsvarende for pressen når den korrekt refererer disse injurier. Dette spørsmål har hittil ikke hatt så stor interesse, fordi man har gått ut fra at disse injurier kunne mortifiseres - kjennes døde og maktesløse - ved saksmål rettet mot opphavsmannen. Så lenge en slik adgang står åpen, er det nok tilfredsstillende for den krenkede å saksøke opphavsmannen, dessuten er det et tvilsomt og vanskelig rettsspørsmål om det overhodet er adgang til å søke mortifikasjon hos referenten (avisen), når det er adgang til å reise mortifikasjonssak mot opphavsmannen. Men i den

seneste tid er spørsmålet om adgangen til å gå til mortifikasjons-søksmål mot opphavsmannen kommet i en ny stilling. Det er nå fastslått av Høyesterett i en viktig plenumsavgjørelse fra ifjor (Rt. 1957 s.33) at det følger av grunnlovens § 66 at en stortingsmann ikke kan saksøkes ved de vanlige domstoler med krav om mortifikasjon i anledning av uttalelser fremsatt i Stortinget. Høyesteretts resultat var for så vidt i samsvar med den forståelse av grunnloven som Stortinget hadde vedtatt med overveldende flertall i 1953, en fortolkning som imidlertid var i strid med det som inntil da hadde vært alminnelig hevdet i den stats- og strafferettslige teori. Spørsmålet om adgangen til å mortifisere injurier fremsatt i retten er for tiden under revisjon; foranledningen er en Høyesterettsdom avsagt i plenum (Rt. 1955 s. 137) hvor retten under sterk dissens avgjorde at et vitneutsagn som var ansvarsfritt etter strl. § 249 nr. 3 kunne mortifiseres når utsagnet inneholdt en beskyldning hvis sannhet ikke var bevist. Samtlige dommere uttalte imidlertid tvil om hvorvidt dette var en holdig ordning og mente at spørsmålet burde tas opp til overveielse av lovgivningsmyndighetene. Det er således grunn til å anta at mortifikasjonsadgangen vil bli innskrenket; den fremtidige ordning vil formentlig bli at såvel sakførere som parter og vitner ikke kan saksøkes med krav om mortifikasjon for de uttalelser i retten som er ansvarsfri etter strl. § 249 nr. 3

Når - eller forsiktigvis hvis - ordningen blir den at den krenkede er avskåret fra å søke den form for eresoppreisning som ligger i en mortifikasjonsdom i en sak hvor opphavsmannen er saksøkt, vil spørsmålet om muligheten av søksmål rettet mot pressen reise seg med full styrke. Et slikt søksmål vil da normalt være det eneste middel for den krenkede til å få gjenopprettet sin ære. At denne utvei er farbar skulle føl-

ge av den grunnsetning som gjelder i injurielovgivningen, at oppgivelse av hjemmelsmann ikke er straff-frihetsgrunn. Loven krever nemlig bevis for beskyldningens sannhet, den nøyer seg ikke med bevis for at det er et korrekt referat av en beskyldning fremsatt av en annen.

Hva kan pressen påberope seg som grunnlag for at den for så vidt skal stå i en særstilling når den refererer de offentlige forhandlinger i Stortinget og i rettene?

Det pressen i første rekke kan anføre som grunnlag for sitt krav om ansvarsfrihet for det korrekte referat fra disse forhandlinger er offentlighetsprinsippet. Det er en viktig og verdifull grunnsetning i vår offentlige rett at forhandlingene i Stortinget og i rettene er offentlige. I vår tid er det pressens referater av disse forhandlinger som er hjørnesteinen i offentlighetsprinsippet. Det er presseoffentligheten som har reell betydning for retts- og samfunnslivet, publikums adgang til å overvære forhandlingene er svunnet inn til et tradisjonelt prinsipp av mindre praktisk verdi. Det kan derfor hevdes at det å gjøre pressen ansvarlig for dens referat av det som er fremkommet under offentlige forhandlinger ville innebære en undergravning av selve offentlighetsprinsippet.

Ved siden av denne prinsipielle begrunnelse for ansvarsfrihet kan pressen påberope seg bestemmelsen i straffelovens § 249 nr. 3 (som er gjengitt ovfr.). Når pressen refererer forhandlingene i Stortinget og i retten, varetar den en viktig samfunnsinteresse; ved å orientere om hva som således foregår tilfredsstiller den et sosialt behov for kunnskap om hvordan det står til i samfunnet. Men det er tvilsomt om man av strl. § 249 nr. 3 kan utlede noen generell og ubetinget regel om ansvarsfrihet. Loven synes å forutsette en konkret

vurdering av den enkelte sak, denne vurdering skal omfatte både spørsmålet om det er utvist tilbørlig aktsomhet og spørsmålet om det er berettiget å referere denne spesielle sak eller denne spesielle beskyldning.

Hvilke argumenter kan den krenkede føre i marken mot disse tungtveiende grunner for pressens ansvarsfrihet? Man vil kunne hevde i all fall følgende synspunkter:

For det første - det er ikke så mye selve fremsettelsen av beskyldningen - i Stortinget eller i retten - som skader hans ære, denne skade oppstår først ved den publisitet beskyldningen får ved å bli gjentatt i pressen.

For det annet - ved at injurien blir referert i pressen forandrer den karakter, inntil da var den en muntlig beskyldning, nå er den blitt en ærekrenkelse i trykt skrift. En ærekrenkelse foretatt i trykt skrift har en ganske annen skadeevne og levedyktighet enn en muntlig beskyldning. Det har da også alltid vært ansett som en straffskjerpene omstendighet at en ærekrenkelse er foretatt i trykt skrift, slik som strl. § 247 lyder etter den nå foretatte lovrevisjon er dette endog uttrykkelig uttalt i loven.

For det tredje - de særlige hensyn som begrunner ansvarsfriheten for opphavsmennene, gjelder ikke tilsvarende for pressen. I Stortinget og i rettssalen er man pliktig eller nødsaget til å fremkomme med alt det man antar kan ha betydning for den rette opplysning og avgjørelse av en sak. Denne tvangssituasjon står pressen utenfor.

Det er en vanskelig og omtålelig interessekonflikt man her står overfor. Skulle den løses på grunnlag av de gjeldende rettsregler (men under den ovfr. gitt forutsetning om at vi fikk en lovbestemmelse som avskar mortifikasjon av ansvarsfrie vitneutsagn m.fl.), ville jeg for min del gå inn for en

mellommannen av den personlige om pressens straffansvar på grunnlag av strl. § 249 nr. 3 -det vil gi straff-frihet for alle berettigede, aktsomme "referatinjurier", og anerkjenne adgangen til å søke rettifikasjon - det vil gi den krenkede en rimelig adgang til å søke presseoppreisning. Denne løsning tror jeg imidlertid ikke domstolene ville velge. Uttalelser i en høyesterettsdom fra 1952 (Rt. 1952 s.1259) gir grunnlag for å anta at domstolene sannsynligvis vil forandre løsningen av spørsmålet om straffansvar i offentlighetsprinsippet, slik dette er kommet til uttrykk i henholdsvis grunnlovens § 84 og i domstolslovens bestemmelser, og fastslå at disse korrekte referatinjurier i prinsippet er rettmessige. Rettifikasjonskravet ville sannsynligvis bli avvist, med den reelle begrunnelse at en rettifikasjonsdom i sak mot pressen ville bli oppfattet som en indirekte form for rettifikasjon mot stortingsmannen eller vitnet.

Jeg skal ikke her gå nærmere inn på de juridiske resonnerment som kan tjene til å underbygge de forskjellige mulige løsninger, fordi den foruli gende interessedentlikt så vidt skjønnes fortjener å bli lest ved positive lovbestemmelser i forbindelse med den forestående revisjon av rettifikasjonsreglene. Og den lovsatte fremtidige ordning bør etter min mening være at pressen skal være fritatt for straffansvar og rettifikasjonsseksmål for korrekt referat av offentlige forhandlinger i Stortinget og i rettene, men dette under forutsetning av at visse andre reformer gjennomføres. Et presseansvar på dette område er nemlig ingen god løsning hverken for pressen eller for den lille mann, og det finnes en annen og enkel løsning av problemet. Ved å f.reta enkelte endringer i Stortingets forretningsorden, visse modifikasjoner i domstolslovens gjennomføring av offentlighetsprinsippet og en utbygg-

ing av reglene for den presseskikk, skulle det være mulig å etablere en ordning som ville forene hensynet til pressens oppgave som offentlighetens vårne samvittighet og dens behov for klare og entydige ansvarsregler med ønsket om å verne om den lille manns ære. Jeg skal kort angi hovedpunktene i en slik reform.

I Stortingets forretningsorden bør det komme inn bestemmelser som åpner adgang for den som mener seg injuriert fra Stortingets talerstol til å bringe saken inn for Stortinget (eller et stortingsutvalg) med krav om at beskyldningen realitetsprøves og i tilfelle erklæres død og maktesløs. Videre bør det innføres adgang til å nedlegge forbud mot å referere ærekronkende beskyldninger. Rammer beskyldningen en representant som er til stede i Stortinget, bør retten til å fremsette begjæring om referatforbud tilkomme ham alene. Rammer beskyldningen en ikke tilstedeværende person eller institusjon, bør denne rett tilkomme samtlige av de tilstedeværende representanter. Presidenten bør ha en særlig plikt til å påse at spørsmålet blir tatt opp. Hvorvidt referatforbud skal nedlegges blir å avgjøre av forsamlingen med vanlig flertall. En slik revisjon vil gi den enkelte et rimelig vern mot å få uriktige beskyldninger sittende på seg. Den vil være i samsvar med en uttalt forutsetning i plenumsdommen om mortifikasjonsspørsmålet (se s. 40 i Rt. 1957 jfr. også uttalelsen i Innst. S 130 (1953) s. 324). Endelig vil den være nødvendig i Stortingets egen interesse, blant annet av den praktiske grunn at Stortinget ellers vil måtte ta indirekte standpunkt til beskyldningens sannhet gjennom avgjørelse av søknad om billighetserstatning til den ærekronkede. Den første søknad om slik erstatning er allerede fremsatt. Skal søknaden realitetsbehandles, må det foretas en vurdering av beskyldningens

sannhet. Teoretisk kan Stortinget unngå realitetsprøvelse, ved å velge en prinsipiell løsning: enten at erstatning alltid skal gis, men da vil resultatet bli uriktig hvis beskyldningen er sann, eller at erstatning aldri skal gis, da vil resultatet bli urimelig hvis beskyldningen er usann.

I domstolloven bør det komme inn en smidig bestemmelse om adgang til å nedlegge forbud mot å referere arerørige uttalelser fremsatt i rettsøte. Såvel parter som vitner bør ha adgang til å fremsette begjering om referatforbud; hvis uttalelsen er til skade for en person som ikke er til stede i retten, må dommeren på embeds vegne ta spørsmålet opp. Vilkåret for å nedlegge referatforbud bør være forholdsvis strengt hvis det begjæres til fordel for en tiltalt i en straffesak eller hans pårørende, kravet bør være at referatet vil volde unødige lidelse. For øvrig bør kravet ikke settes strengere enn unødig krenkelse. Videre bør lovfestes den praksis som har innarbeidet seg - uten egentlig lovhjemmel - at pressen som alminnelig regel skal ha adgang til å være til stede ved behandling av straffesaker som går for lukkede dører, men samtidig bør det da gjøres den endring at referatet fra lukket rettsøte er forbudt medmindre det er gitt uttrykkelig tillatelse til å referere.

En slik ordning vil gi grunnlag for en klar avgrensning av pressens ansvar. Så lenge intet referatforbud blir krenket, bør pressen være helt ansvarsfri. Referat i strid med referatforbud bør utløse ikke bare ansvar for krenkelse av dette forbud, men også fullt ansvar etter de vanlige straffebestemmelser for arekrenkelser.

Endelig bør reglene for god presseskikk utbygges slik at de kommer til å korrespondere med de nye bestemmelser.

Ved å gjennomføre en reform etter de her skisserte linjer

vil tittelen på nærværende artikel ikke være en ironi, men
gi uttrykk for en dyp realitet.

Ingeborg Wilberg.

Wednesday
23rd of March

Dear Mr. Minister,

The Minister and I
were most saddened to hear
of your loss. Though it is
difficult in such times to
help, please know that you
have our deepest sympathy.

Sincerely
Sheila M. Mucci

- a. Information Media: newspaper reporters, columnists, feature writers, editors, and publishers; radio and television writers, editors, and commentators; book and magazine editors and publishers; and motion picture script writers and directors.
- b. Governmental Affairs: members of legislative bodies on the national, state, or local levels; officials of government agencies on the national, state or local levels; leaders of political parties; officers of professional organizations in the field of government and public administration; and university professors of politics, government, public administration, and/or international relations.
- c. Labor: leaders of labor groups on the local, regional, or national levels; leaders of labor activities in the field of political and social action and adult education; writers and editors for labor newspapers and publications; and officials of government agencies concerned with labor problems.
- d. Education: administrators, supervisors, professors and teachers in the fields of fundamental, primary and secondary education, higher education, vocational education, and adult education; officials of national, state and local government agencies, concerned with education; and officers of professional organizations in the education field.
- e. Women's Affairs: leaders of women's organizations; and leaders in the participation of women in professional life and in civic, community, and church activities.
- f. Civic, Community, and Youth Activities: leaders in civic and community development programs, including youth work, community chests, councils of social agencies, community recreation and camping programs, etc.

John Joseph Muccio

*Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary
of the United States of America*

*Dear Mr. Minister,
You may find the attached listing
the categories that may be considered —*

1 Alm stjórslaga aðgreiningu milli dekla- og
allhafnastæða Bandaríkjanna og dekla- og
allhafnastæða Félendinga á flugvellinum.

a. Þegar vörnarsamningurinn var gerður
og Keflavíkurflugvöllur afleiddur Bandaríj-
mönnum var ekkert til þess stætt, að
aðrir en þeir byggingu á flugvalla-
svæðinu, enda var það að mestu svo framt
til 1957. Á tímabilinu 1945-57 byggingu
Félendingar alls ekkert á veltinum,
nema "örfjáir" menn, sem voru í
brögðum fjárríki birtodrum Bandaríj-
manna. Þessu þótti, sem afleidd voru
Félendingarnir árið 1957, einum
vegna flugvæis, voru fyrsta brotið í
þessari reglu, síðan varð að láta
aðra Félendinga svo hundsdæmdu eða
jafnvel þessum skipti þrá innar
vallarinnar vegna lífshæðis-
skatta og annars á meðan á byggingu-
framfarndæmdu stæddu. Er þannig
erlillegast, að Félendingar hafi alls
ekki innar vallarinnar og slíkt stíti
að vera framfarndæmdu eða
þessu inn bygginguframfarndæmdu
eða þessu þessu stæddu.

b. Stærðlegi tæknioch innan vöðlunnar
koma að tækniochdunnun nokkur á
meðan flöndingar eru vörð vinnu
svo að seija um allar vöðlunnar

2.) Um jöðvur Þaðendurjannanna nðun vöðlunnar.

Þetta er spurnun um breytingu í
samningi. (Þvílílegt í orðalagi
þessa þessu tilkynnanna þendur til,
að löfendurinn sé slíki í
stjórnflöðlunnar.)

3.) Um kerðun í framkvæðunum.

a. Á framkvæðunum öllum hefur verið
byggt um lítið og þetta og upphæð
hefur verið fyrir þendur, en í slíkum
væð þagunlygu dröðlun 1957 og að
móðlun 1952. Þessu skal þó gætt, að
margra mánanna dröðlun væð í
að hefur væð kerðun um
byggingu slöðu lúðanna 8 öflur
að þetta og tæknungr væð til
vegnu þóðlun í flöðlunnar.

b. Þetta verður afur þyðringumundur
að þetta um þessu rétt og fullkomur

yfirlit yfir í bókun framkvæmdar
 Bandaríkjanna er krafi um fjá á
 þessu fjáhringari (1. júlí 53 - 1. júlí 54) og
 er mikið virnast veitt fjá kullar á.
 Er er ekki gætt um, að fjáveitingar
 gangi um mjög til þess og má vel
 vera, að meðferðingur flendingsu um
 leit til þess, að Bandaríkin þygi að
 veru leiddum um þessu fjáveitingum.
 Gæti líka leit til þess, að virni í
 hefðbundnum flengingum taki stöðum enda. Af
 öðru megin leit gætt um. Þess vegna
 þóttu voru, að framkvæmdum voru um
 og framman af markaði ári í hámarki, en
 að þá þó að draga um þessu, þess til
 þess voru leidd um samman. Þil er
 eindregit vara um, að svo verði í þessu
 áhrif leidd, að mest all byggingumina
 leit umru í stöðum um þessu. Er þess
 þess en ekki stöð.

4.) Um flendingu SP. 4.5.5.7g 8 árum framkvæmdar o.fl.
 Er rétt að flendingu þess umru
 flengingum?

5.) Um reitum gætt umru og gætt umru.

falla er að vinnu erhælegt, en eitthvað þarf
að allu fyr fjárhagslíðni. Mikill halli
hefur verið í rekstrinum og leidda líkur
eru til að það sé að reka þessa
starfsemi hallalaust. Hver er að borga
hallann eða hefur fjárhagsáhröðun?

6. Nær flugvélvirkjanu og vörðis flugvél.

Erhælegt er, að þú séu starfandi í
flugvélvirkjunum og hefur verið á
þess velli. Flugvélvirkjunin er hefur
þinnuveru ekkert viljast taka þennan
rekstur á sér vegna fyrirsjáanlegs
rekstrarskatta (300-400 þús. kr. í ári a.m.k.)